

## Arrest

**nr. 34 694 van 24 november 2009  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. AUDOORE en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 juli 1985.

De verzoekende partij treedt op 6 september 2007 in Marokko in het huwelijk met O.E.K., van Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij komt op 15 april 2008 België binnen, in het bezit van een paspoort met visum.

Op 10 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging of duurzaam verblijf in. Er wordt haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgegeven, geldig voor een jaar.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 februari 2009 met nummer 23 081 worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 31 maart 2009 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in. Op 11 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten:

*“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 31/03/2009 door B., S. (...) geboren te (...), op (in) (...) van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).*

*Reden van de beslissing (2):*

○ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

*Op 10/06/2008 kwam betrokkene haar BIVR beperkte duur, uitgereikt op basis van een visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot. Vervolgens werd deze ingetrokken door middel van een bijlage 21, na een negatief samenwonsverslag. De bijlage 21 werd aan haar betekend op 25/11/2008. Tegen deze beslissing werd er een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08/12/2008. Op 17/02/2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift van betrokkene verworpen.*

*Betrokkene diende op 31/03/2009 opnieuw een bijlage 19ter in op basis van dezelfde feiten.*

*Het kan beschouwd worden als een vorm van rechtsmisbruik indien een partner van een Belg of EU onderdaan zonder enige reden (dit wil zeggen geen enkel nieuw element sinds een eerste geweigerde aanvraag) een tweede, een derde,... aanvraag tot gezinshereniging indient. Betrokkene brengt in casu geen nieuw element aan en bijgevolg wordt de bijlage 19ter dd. 31/03/2009 geweigerd. Het feit dat betrokkenen op hetzelfde adres wonen, is geen nieuw element daar dit bij de aanvang van de eerste aanvraag ook het geval was.*

*Het verbod van rechtsmisbruik wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel door het Hof van Cassatie. Algemene rechtsbeginselen staan op dezelfde hoogte als een wet in de hiërarchie van de rechtsnormen.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar eerste beslissing nam op grond van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten zou zijn geweest. De andere voorwaarden kwamen niet aan bod in de beslissing van 19 november 2008. Bijgevolg meent de verzoekende partij dat er dient afgeleid te worden dat voldaan was aan deze voorwaarden. De verzoekende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens het hoger beroep tegen deze beslissing verwierp op grond van het feit dat de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten op het moment van de bestreden beslissing niet bewezen was. Bijgevolg meent de verzoekende partij dat ze erop kon vertrouwen dat – na het leveren van het bewijs van de effectieve samenwoning van de echtgenoten – de aanvraag gezinshereniging niet zou worden geweigerd, nu dit de enige voorwaarde was voor het

verblijfsrecht op grond van gezinshereniging die niet was bewezen. De verzoekende partij meent dat ze bij haar huidige aanvraag het bewijs van samenwonen geleverd heeft. Dit is precies het nieuwe element. Voorts zet de verzoekende partij uiteen hoe haar eerste verblijfsrecht beëindigd werd.

2.1.2. De verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de eerste aanvraag tot duurzaam verblijf van 10 juni 2008 reeds gesteund was op de samenwonen tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot. De verwerende partij wijst erop dat er aanvankelijk een effectieve samenwonen was, maar dat uit de samenwonencontrole van 13 november 2008 bleek dat er van een gezamenlijke vestiging geen sprake meer was. Het feit dat de verzoekende partij op 31 maart 2009 een tweede aanvraag middels een bijlage 19ter indiende en dit op grond van het gezamenlijk verblijf met haar echtgenoot, is volgens de verwerende partij dan ook niet te beschouwen als een nieuw element. Dit gegeven maakte immers deel uit van de eerste verblijfsprocedure. De tweede verblijfsaanvraag van de verzoekende partij is gesteund op de gegevens die reeds onderzocht werden naar aanleiding van de eerste aanvraag. Het is niet onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om een aanvraag die is gebaseerd op dezelfde feiten als een eerdere aanvraag te beschouwen als een vorm van rechtsmisbruik. Evenmin kan volgens de verwerende partij een schending van artikel 8 EVRM weerhouden worden. Artikel 8 EVRM is niet absoluut en staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. De verwerende partij herhaalt dat de bestreden beslissing terecht werd genomen, daar de tweede aanvraag steunt op dezelfde gegevens als de eerste aanvraag.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waardoor haar geen bijlage 19ter afgegeven kan worden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij stelt dat ze wel een nieuw element aangebracht heeft, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat *“Het verbod van rechtsmisbruik wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel door het Hof van Cassatie. Algemene rechtsbeginselen staan op dezelfde hoogte als een wet in de hiërarchie van de rechtsnormen.”*

De Raad wijst erop dat het Hof van Cassatie stelt dat er sprake is van rechtsmisbruik wanneer de rechthebbende dat recht uitoefent zonder redelijk en afdoende belang, op een wijze die de perken van de normale uitoefening van zijn rechten door een voorzichtige en zorgvuldige persoon kennelijk te buiten gaat (Cass. 6 januari 2006, AR C.04.0358.F; Cass. 9 maart 2009, AR C.08.0331.F).

In casu meent de verzoekende partij dat ze redelijk gehandeld heeft, daar ze een nieuw element aanbrengt. De verzoekende partij wijst erop dat haar verblijf werd beëindigd omdat er op het moment van de bestreden beslissing sedert augustus 2008 tot oktober 2008 geen samenwoning meer was, maar dat ze op heden weer samenwonen en dit niet meer bij de schoonfamilie. In tegenstelling tot de procedure die ze gevoerd heeft voor de Raad, kan ze nu aantonen dat ze op heden weer samenwonen. Het is op basis van dit gegeven dat de verzoekende partij op 31 maart 2009 een aanvraag ingediend heeft. De verzoekende partij legt in haar feitenrelaas eveneens uit waarom de eerste samenwoning ten einde gelopen was. Voorts beklemtoont de verzoekende partij dat de verwerende partij geen samenwoningstcontrole meer uitgevoerd heeft sinds ze haar nieuwe aanvraag ingediend heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de bestreden beslissing zonder enig onderzoek genomen.

De Raad wijst erop dat in zijn arrest van 17 februari 2009 met nummer 23 081 wordt gesteld: *“Verzoekster betwist niet dat er van augustus 2008 tot oktober 2008 geen samen-woning en dus geen gezamenlijke vestiging is geweest. Zij stelt dat er daarna opnieuw samenwoning was maar laat na om hiervan een bewijs aan te brengen. De vaststelling in de bestreden beslissing dat betrokkene sinds augustus 2008 niet meer onder hetzelfde dak woont met haar echtgenoot steunt bijgevolg op de gegevens van het dossier en verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is, volstaat als motief om de beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.”*

Uit de beslissing van 19 november 2008 en het arrest van de Raad van 17 februari 2009 blijkt dat er vragen gesteld werden omtrent de samenwoning van verzoekster en haar echtgenoot. Op 19 november 2008 beëindigt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster omdat er geen gezamenlijke samenwoning meer was. Uit het arrest van 17 februari 2009 blijkt dat verzoekster niet betwist dat er geen gezamenlijke samenwoning meer was tussen augustus 2008 en oktober 2008. Ze verklaarde eveneens dat er opnieuw samenwoning is, maar hiervan bracht ze geen bewijs bij. Bijgevolg diende de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing terecht was genomen. Om aan te tonen dat er samenwoning is, dient verzoekster op 31 maart een nieuwe aanvraag in. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij gevraagd werd om bepaalde documenten neer te leggen bij haar tweede aanvraag nu deze gebaseerd is op de samenwoning. De verwerende partij heeft de samenwoning niet onderzocht, maar het verblijf geweigerd omdat verzoekster haar recht misbruikt. De verwerende partij meent dat het op hetzelfde adres wonen geen nieuw element is en dat er daarom sprake is van rechtsmisbruik. Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat het gegeven dat verzoekster op hetzelfde adres woont geen nieuw element is, zonder enig onderzoek naar de feitelijke gegevens van het dossier. Evenmin toont de verwerende partij aan, gelet op de concrete gegevens van dit dossier, waarom de verzoekende partij in casu door het indienen van een tweede aanvraag de perken van de normale uitoefening van haar rechten door een voorzichtige en zorgvuldige persoon kennelijk te buiten gaat. De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN